

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sunnuntai 10.7.2016

Päätösseurat 14.00

Samuli Korkalainen

Muuatta savolaisessa kylässä juhlittiin erään naisen 90-vuotissyntymäpäiviä. Mukana ollut paikallislehden nuori toimittaja sanoi poistuessaan päivänsankarille: ”Toivottavasti minä saan sitten tulla tekemään juttua myös kymmenen vuoden kuluttua.” Vanhus vastasi: ”Ee se oo täysin poessulettua. Työhän näytätte ihan terveeltä ja hyvinvoevalta.”

Hyvät ystävät. Näillä juhlilla on puhuttu paljon toivosta. Nyt, juhlien lähestyessä loppuaan, tuon kuitenkin esille sen ikävän tosiasian, että kaikki toiveet eivät aina toteudu. Vaikka luvattu maa hämmöittäisi jo silmien edessä, on joidenkin osana aina jäädä Nebonvuorelle. Voi olla, että tarinan vanhus viettää lopulta 100-vuotisjuhliiaan, mutta todennäköisempää on, että niin ei kuitenkaan käy. Ja mahdollista on sekkin, että nuori toimittaja ei enää silloin olekaan täällä. Ei täältä ikäjärjestyksessä lähdetä.

Silti ei saa vaipua epätoivoon. Päinvastoin: olkoon esikuvanamme Israelin kantaisä, josta apostoli Paavali sanoi: ”Abraham toivoi, vaikka toivoa ei ollut.” (Room. 4:18)

Kuulun itse ikäpolveen, jonka nuoruutta leimasi valtavan suuri toivo. Kun kävin rippikouluni 90-luvulla, Berliinin muuri oli juuri murtunut, Neuvostoliitto kaatunut ja uskottiin ihan oikeasti siihen, ettei Euroopan mantereella enää koskaan sodita. Siksi myös Nuoren seurakunnan veisukirjasta oli poistettu monet sinne aiemmin kuuluneet laulut, jotka puhuivat epäoikeudenmukaisuudesta, sorrosta ja väkivallasta.

Tämän päivän rippikoululaiset elävät toisenlaisessa maailmassa. Uusi vuosituhat ei tuonutkaan Eurooppaan rauhaa, vaan terrorismin aallon. Ei tullut yltäkylläisyyttä, vaan euron kriisi. Eikä kansainvälistymisenkään mennyt niin hallitusti kuin piti, vaan tulivat pakolaiset ja tuli brexit. Ei siis ihme, että myös Nuoren seurakunnan veisukirjaan ovat palanneet monet laulut, jotka sieltä välillä poistettiin.

Yksi näistä lauluista on Jaakko Löytyn laulu Orjalaiva. Kesäisin Aholansaaren rippikoululeireillä minua on koskettanut syvästi se, kuinka tämän päivän pelottavassa maailmassa elävät nuoret ovat täydellä sydämellä laulaneet: ”Nyt nouskaa laulamaan, kertokaa kaipauksesta. Ei meil oo muutakaan, vain laulut vapaudesta.” Se, mitä toivo viime kädessä on, on mielestäni sanoitettu hienosti tuon laulun viimeisessä säkeistössä: ”Kuulkaa, veljet ja siskot, siellä, missä sitten oottekin: Ehkä tänään, sitä en kiellä, tiemme vievät myrskyihin, mutta huomista ei voi kukaan meiltä koskaan riistää pois.”

Siinä on toivon määritelmä. Niin kauan, kun on olemassa huomina, on olemassa toivoa. Vaikka nyt olisikin kaikki viety, vaikka nyt meidät olisikin vedetty syvimpään pimeyteen, niin huomista ei voi kukaan meiltä koskaan riistää pois. Huomina ei toteuta kaikkia toiveitamme, mutta sitä me emme vielä tänään tiedä. Tähän päivään riittää se, että on olemassa huomina ja kaikki on siksi mahdollista. Huomina on Jumalan lahjoista parhaita, sillä se pitää toivon hengissä.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Alussa kertamani vanhuksen ja nuoren toimittajan sanailu sisältää myös sen viisauden, että tärkeämpää kuin menneiden muistelu on katseen suuntaaminen huomiseen. Luterilainen kristikunta viettää ensi vuonna reformaation 500-vuotismerkkivuotta. Silloin katsellaan varmasti taaksepäin ja mietitään, miten tähän on tultu. Tärkeämpää on kuitenkin kysyä, tarvitaanko meitä myös huomenna.

Profeetta Jesaja sanoi aikoinaan: ”Siionin tähden minun on puhuttava, Jerusalemin takia en voi vaieta, ennen kuin oikeus nousee siellä kuin aurinko ja pelastus kuin leimuava soihtu, ennen kuin kansat näkevät sinun vanhurskautesi ja kuninkaat sinun kirkkautesi.” (Jes. 62:1–2)

Siionin tähden on edelleen puhuttava. Kirkko ei voi vaieta, ennen kuin oikeus nousee tässäkin maassa kuin aurinko ja pelastus kuin leimuava soihtu. Kirkon on oman uskonkäsityksensä nojalla jatkuvasti muistutettava, että heikoimmista on pidettävä huolta, syrjäytymistä ehkäistävä, epäoikeudenmukaisuutta vastaan taisteltava, tasa-arvoa edistettävä ja vieraanvaraisuutta muista kulttuureista tänne tulleita kohtaan toteutettava. Kirkon viesti ei kuitenkaan saa jäädä vain moraalisaarnaksi, vaan sen varsinaisena ytimenä, leimuavana soihtuna on oltava kirkas ja selkeä sanoma armosta ja anteeksiantamuksesta, Jumalan täydellisestä rakkaudesta ja huolenpidosta, joka koskee, ystävä, juuri sinua, juuri sellaisena kuin olet.

Käytännössä tämä tarkoittaa jatkuvaa toivon julistamista. Kannattaa taistella paremman maailman puolesta, sillä vaikka ympärillämme olisi joukoittain ihmisiä, jotka ovat valmiita lyömään lähimmäistään ihonvärin, poliittisen mielipiteen, sukupuolen, seksuaalisen suuntautumisen tai sukupuoli-identiteetin perusteella, yhteen asiaan näiden ihmisten valta ei ulotu: huomista ei voi kukaan meiltä koskaan riistää pois. Jos joidenkin meistä osaksi lankeaakin jäädä Nebonvuorelle vain katsomaan luvattua maata, niin antakoon meille lohtua se, että ehkä jo seuraava sukupolvi saavuttaa huomenna sen. Tähän on täysi syy uskoa, sillä Jeremian kirjassa Herramme itse vakuuttaa: ”Minulla on omat suunnitelmani teitä varten, sanoo Herra. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.” (Jer. 29:11)

Kallis pian kotimatalle suuntaava herättäjäjuhlakansa. Reilut yhdeksänkymmentä vuotta sitten vihittiin Ambomaalla virkaansa ensimmäiset paikalliset papit. Oniipan kirkon alttarilla seisoivat silloin ensimmäisistä lähetystyöntekijöistä ainoana edelleen elossa olevana iäkäs Martti Rautanen. Ääni väristen hän sanoi näille nuorille papeille sanat, jotka tahdon antaa myös teille evääksi kotimatalle ja toivoksi huomiseen: ”Mikä on voinut tehdä tällaisen ihmeen, että te nyt seisotte tässä, Jumalan pyhän alttarin edessä? ... Miten se on mahdollista? Muistakaa aina, että tämä ei ole teidän omaa ansiotanne tai älykkyyttänne tai jonkun toisen ihmisen viisautta. Muistakaa aina, että sen on tehnyt Jumalan armo, joka on tehnyt ihmetekojaan näiden kansojen keskuudessa. Ja uskokaa, että tämä Jumalan armo jatkaa yhä edelleen ihmeiden tekemistä tässä maailmassa.”